

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve československé husitské v Praze Vršovicích

„Vršovice jsou zlatý,“
řekl tatínek...
Vršovice jsou zlatý,“
Miláčková

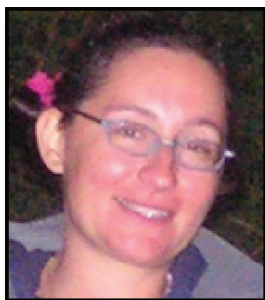
účinkují
JIŘÍ LÁBUS
LUDEK NEŠLEHA

„VRŠOVICE JSOU ZLATÝ,“ REKL TATÍNEK... Z deníku pekařského učně Zdeňka Drozdy
Svědectví o kráse života době i okolnostem navzdory, život je krásný a „Vršovice jsou zlatý...“
Scénické čtení z připravované inscenace Vršovického divadla MANA
režie ELENA STRUPKOVÁ, hudba MILOŠ ORSON ŠTĚDRŮN, produkce MARTINA BALÁŽOVÁ, scéna JAROMÍR VLČEK

Foto
PRAHA XL

úterý 24.3. v 19.30
VRŠOVICKÉ DIVADLO MANA
Moskevská 34, Praha 10, www.vrsovickedivadlo.cz,
vstupenky na pokladně divadla a v předprodeji na www.webticket.cz

Fotografie Premysla Kohlíce z Archivu Národního technického muzea v Praze
Plakát k inscenaci, layout David Frydl

Milé sestry, milí bratři ve víře i prozatím bez ní, mnohým z nás se často může zdát, že život běží zběsilým tempem. Taky ve svém okolí slyšíme: „Nevím, co dřív“... „Potkávám se zezadu“ apod. Hůře obtíženi nějakou trvalou nemocí, omezením či jinou starostí. Málo je šťastnějších lidí, kteří svůj čas užívají podle svých představ, v klidu, bez starostí nebo dokonce stresu.

Ať je to jak chce, i kdybychom padali únavou a vyčerpáním, pak my, kteří se s důvěrou obracíme na svého Otce v nebesích, přesto všechno můžeme denně prožívat radost i pokoj. A ještě více. Pokud síly dovolí, můžeme být s pomocí našeho nebeského Otce světylkem pro ostatní kolem nás. Dokonce i pomocí. To je krásná služba.

Ale máme to jako věřící před naším Pánem mnohem těžší. O to přísněji budeme souzeni za to, jak žijeme. Poněvadž jako věřící víme, jak bychom měli žít.

Můžeme všichni říci, no, tak to máme těžké... Jistě často máme. O tom bych za sebe mohla hodně povídat. Často se ptám, Otče, jak já mohu být světlem pro ostatní? Když přes své obtíže fyzického rázu často nemohu udělat ani své věci pro život běžné. Jak mohu já s něčím pomoci, jak ukázat ještě ostatním jen dobré? S takovým podobným problémem se potýká více lidí.

Ale naštěstí na to nejsme sami. Je s námi náš nesmírně milosrdný a milující Otec. Náš pro nás obětovaný ukřižovaný Ježíš. On sám nám nabízí svou pomoc. Náš Otec nechce, abychom vláčeli svá břemena sami. Nemusíme táhnout něco, co neuneseme.

Vzpomeňme si vždycky na to, že v mo-

mentě, kdy se nám zdá, že už nemůžeme, nezvládneme nejen fyzické, hmotné věci, ale i starosti, myšlenky, tehdy je třeba svěřit věci tomu nejlepšímu odborníkovi na lidské trápení a starosti. Ne je táhnout sami. Bůh chce, abychom jemu odevzdávali své starosti. Udělej tedy, co udělat můžeš, a Bůh se postará o zbytek díla.

Hledejme trpělivě jeho vůli, tiše naslouchejme jeho hlasu, pak podle toho konejme. Náš život bude o mnoho jednodušší a šťastnější.

A přestože se možná věci nevyřeší hned, vyřeší se. A to zaručeně tím nejlepším způsobem. To je má celoživotní nádherná zkušenost s naším nesmírně laskavým, trpělivým a nade všechno milujícím Otcem. Jsem nesmírně vděčná za každý den, ať je jakýkoli. Za to, že mohu alespoň ve společných modlitbách i sama denně děkovat za ten nezasloužený, ale z milosti Boží každému daný dar Boží lásky a milosti.

A tak, milí bratři a sestry, v jakkoli obtížné životní situaci, s nepopsatelnou vděčností můžeme hledat úlevu i pomoc ve slovech našeho Pána Ježíše Krista: „Neboj se, toliko věř!“

Pozn. Proším bratra faráře ještě o zveřejnění níže uvedené větičky pod čarou:

Proším, sestry a bratři, omluvte opakující se slovíčko *nesmírně*. Nemohla jsem najít výstižnější pro sdělení tak důležité informace.

S láskou
Alena Pavlasová

KVĚTNÁ NEDĚLE

Květnou (Pašijovou) nedělí začínají obřady Svatého týdne. Obřad kladení ratolestí ke stolu Páně, spojený s četbou evangelia o Ježíšově vjezdu do Jeruzaléma, je variantou s ohledem na liturgický život obce. Tento obřad se koná před zahájením vlastní liturgie. *Hosanna synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově! Hosanna na výsostech! (Matouš 21,9)*

Kladení ratolestí ke stolu Páně

Nebeský Otče,

chválíme tě, že skrze svého Syna jsi vykoupil svět. Připomínáme si dnes, že Ježíš slavně vstoupil do svatého města Jeruzaléma a byl povolán Mesiášem a Králem od lidí, kteří mu kladli do cesty své pláště a palmové ratolesti. Požehnej všem, kdo v jeho jménu přinášejí ratolesti ke stolu Páně! Pomoz nám následovat jej kamkoli nás povede, ať s ním žijeme, zemřeme i ustaneme k věčnému životu ve tvém království.

On s tebou a Duchem svatým žije a kraluje po věky věků. Amen.

Lukáš Bujna

NEDĚLE V BŘEZNU

II. neděle postní (REMINISCERE)

1. března 2015

Hospodine, pamatuj na svoje slitování, na své milosrdenství, které je od věčnosti; ať nade mnou moji nepřátelé nejásají. Bože, vykup Izraele ze všeho soužení! (Žalm 25,6.2b.22)

První čtení (varianta I): Genesis 17,1–7.15–16

Druhé čtení (varianta I): Římanům 4,13–25

Evangelium: Marek 8,31–38

III. neděle postní (OCULI)

8. března 2015

Stále upírám své oči k Hospodinu, on vyproští ze sítě mé nohy. Obrát ke mně svou tvář, jsem tak sám, tak ponížej. (Žalm 25,15–16)

První čtení: Exodus 20,1–17

Druhé čtení: 1. Korintským 1,18–25

Evangelium: Jan 2,13–22

IV. neděle postní (LAETARE)

15. března 2015

Radujte se s dcerou jeruzalémskou a jásejte nad ní všichni, kdo ji milujete! Veselte se s ní, veselte, všichni, kdo jste nad ní truchlívali. Budete sáti do sytosti potěšení z jejich prsů. (Izajáš 66,10–11)

První čtení: Numeri 21,4–9

Druhé čtení: Efezským 2,1–10

Evangelium: Jan 3,14–21

V. neděle postní (JUDICA)

22. března 2015

Dopomoz mi, Bože, k právu, ujmí se mého sporu, dej mi vyváznout před bezbožným pronárodem, před člověkem záluďným a podlým! Tys přece moje zástita, Bože. (Žalm 43,1–2)

První čtení: Jeremjáš 31,31–34

Druhé čtení: Židům 5,5–10

Evangelium: Jan 12,20–33

IV. neděle postní - Květná (Palmarum)

29. března 2015

První čtení: Izajáš 45,21–25

Druhé čtení: Filipským 2,5–11

Evangelium (Pašije): Marek 14,1–15,47

Iz 40, 21-31

1K 9, 16-23

ev. Mk 1, 29-39

KÁZÁNÍ PRO SAŠU

Saša od nás ze sboru promine, ale bude to dnes tak trochu o ní. Je to žena činorodá, hloubavá, pracovitá a nejednou mi už vytrhla příslovečný trn z paty, když bylo zapotřebí rychle zařídit či provést něco, u čeho jsem v tu chvíli nemohl být. Tuto roli účinné pomocnice sehrála, ačkoliv o tom ani neví, když jsem nad třemi biblickými texty této neděle seděl a přemýšlel, jak z nich pro vás dostat jejich nadějně poselství a povzbuzení pro tento den i dny příští. Každý text je úplně jiný, pochází z jiné doby, byl napsán v jiném kontextu, na jiném místě a já jako kazatel mám za úkol vyhmátnout, co je spojuje, najít v nich tu jednotící linku, které bychom se společně chytnuli jako Théseus Ariadniny nitě v krétském labyrintu a tak se vítězně dostali ven – do záře milosti Božího sdělení, které Hospodin připravil pro každého z nás. Já však v tom procesu na rozdíl od vás nefiguji jenom jako příjemce, ale v roli kazatele jako ten, skrze kterého se to oslovení děje! A tak sedím nad otevřenou Biblí, prosím Ducha svatého alespoň o kapku osvěžení v suchopáru týdne vyprahlé mysli, kapka nepřichází, ale místo ní mi tam vstoupí Saša a její příběh, o který se teď s vámi bez jejího dovolení podělím. Pokusím se ho interpretovat tak, jak mi ho ona sama před pár dny sdělila a já si na něj znovu vzpomněl, když jsem psal toto kázání. Saša měla svou duchovní hloubavou chvíli, ve které přemýšlela, jaké by to

asi bylo, kdyby ona sama prožila něco, co vybočuje z běžného řádu věcí a našla by v tom ujištění o tom, jak Bůh v našem světě podivuhodně jedná. Krátce poté byla v její práci vyhlášena soutěž spočívající v tom, že týmy mají správně odhalit, co se skrývá na obrázku, ze kterého však soutěžící vidí jenom malou výseč. Byla tam nějaká voda, vyprávěla Saša, u ní něco jako podstavec a část snad sochy. Nic konkrétnějšího, čeho se chytnout, žádný celek ani polocelek, žádné panorama, jenom těch pár detailů vody, podstavce a sochy. U Saši doma na oné místnosti visí plakát, kterým si s Karlem zkrášlili to jinak neútluné místo. Saša se dívá na plakát a nevěří svým očím: voda, podstavec, socha – přesně jako v zadání soutěže, a obraz pokračuje trávníkem končícím u zámecké zdi. To je ono, raduje, ovšem předčasně, protože plakát, když ho nalepovali, ostříhli a s ním i popisek, kde bylo dané místo vyfotografováno. Tak pozvi Davida (jakože mě) k nám na záchod, poradil Karel, byl leckde a ví leccos, třeba poradí. Saša plakát vyfotila a u nás v kuchyni mi ho ukázala. Nejdřív mi zámek připadal jako ten, který je ve Vrchlabí, ale když jsem se zadíval na sochu s nezaměnitelným rukopisem Olbrama Zoubka, byl jsem doma. To je přeci zámek v Litomyšli, řekl jsem a tak jsem Saše pomohl k vítězství v její firemní soutěži – jestli nás ovšem druhý tým nepředběhne. Vezměme to popořádku:

obrázek první – voda, podstavec, část sochy; obrázek druhý (celek) – voda, podstavec, celá socha a zámek; obrázek třetí (já) – před lety jsem byl v Litomyšli s mládeží, v tom bazénku u Zoubkových soch jsme se osvěžovali a večer šli na místní faru. Tři oddělené momenty, zdánlivě nesouvisející, které se v jeden okamžik spojí: soutěž u Saši v práci, WC v bytě, kde bydlí a plakát na něm umístěný, já, který jsem před lety byl v Litomyšli. Zapadlo to do sebe jako puzzle, kdyby jediný dílek chyběl, výsledku se nedobereme a řešení nám unikne a s ním i odpověď na Sašino duchovní hloubání, jaké by to asi bylo prožít něco, co není tak úplně běžné a spatřit v tom Boží vedení. Nejméně ve dvou věcech v tom jasné Boží stopy (vestigia Dei) nacházím – stopa první: záchod s plakátem je součástí farního domu, stopa druhá – v Litomyšli jsem byl na výletě s farní mládeží, stopa třetí – ten, kdo Saše dobře poradil je farář. Chcete snad ještě víc důkazů, že to nešlo po Boží lince? Pokud ano, určitě bychom jich tam našli ještě celou řadu. A po tomto exkursu se Sašou rychle zpátky do Bible. Obrázek první – starozákonní text Izajášův, který je chvalozpěvem na Boží vznešenost: „Ke komu mě chcete připodobnit,“ říká v něm Bůh. „K výšině zvedněte zraky a hleďte: Kdo stvořil toto všechno? Hospodin, Bůh věčný, Stvořitel končin země, není zemdlený, není znavený, jeho rozumnost vystihnout nelze...“ Připomnělo mi to ze Sašina příběhu vodu, podstavec a sochu. Stvoření s Duchem Božím nad vodami je základem, podstavcem, fundamentem

všeho ostatního, co teprve přijde. Obrázek druhý – uzdravení Petrovy tchyně. Tchyně leží v horečkách, nemůže se pohnout, jak je jí zle, Ježíš ji bere za ruku a pozvedá ji, ona je obsluhuje, Ježíš léčí nemocné a káže evangelium o Boží milosti. Boží stvoření porušené hříchem je sraženo k zemi, neutěšené místo, které však Ježíš dokáže proměnit svou přítomností. Ježíš bere za ruku a pozvedá – člověka z jeho malosti, z jeho hříchu, z jeho nemoci, z míst, kam jsme se uzavřeli, aby nás tam nikdo neviděl: voda, podstavec, socha, tráva a zámek na plakátu u Saši doma na WC. Tchyně, která leží, Saša, která sedí – obě potřebují uzdravení z Boží milosti, jako každý z nás, to my jsme těmi ležícími, sedícími, ukrytými, nemocnými, schovanými. A konečně obrázek třetí v Bibli vykreslený Pavlem a jeho slovem o svobodě: „Jsem svoboděn ode všech, ale učinil jsem se otrokem všech, abych mnohé získal... mým zákonem je Kristus. Všechno dělám pro evangelium, abych na něm měl podíl.“ Nejsem Pavel, ale jako kazatel často opakuji jeho slova. Řekl jsem Saše, že je to obrázek z Litomyšle, a měla radost. Snad i některá moje poselství víry dopadnou z Boží milosti na úrodnou zem tak, že jejich příjemci se zaradují, že je to Bůh, kdo je oslovil a světe div se, farář při tom ani moc nestál v cestě!

Amen

Kázání 8. února 2015 v Husově sboru ve Vršovcích o V. neděli po Zjevení Páně

PROGRAM NA BŘEZEN

1.3.	neděle	10 hod.	II. neděle postní - bohoslužba	slouží D. Frýdl
8.3.	neděle	10 hod.	III. neděle postní - bohoslužba	slouží D. Frýdl
13.3.	pátek	19 hod.	Islám versus křesťanství - kompnovaný večer s Lukášem Lhoťanem, muslimem, který konvertoval ke křesťanství	horní místnost
15.3.	neděle	10 hod.	IV. neděle postní - bohoslužba	slouží D. Frýdl
20.3.	pátek	17 hod.	schůze rady starších	sákristie
22.3.	neděle	9 - 12 hod.	Výroční shromáždění nábožen- ské obce, pobožnost a společný oběd	horní místnost
22.3.	neděle	19 hod.	Moravské pašije Víti Marčička - divadelní ztvárnění pašijového utrpení Pána Ježíše Krista	divadlo MANA
29.3.	neděle	10 hod.	Květná neděle	slouží D. Frýdl, káže A. Frýdlová
29.3.	neděle	19 hod.	Zpěvy z Taizé	kostel

Od neděle 11. ledna se konají bohoslužby v horní místnosti. Pravidelná posezení u kávy a čaje po bohoslužbách zůstávají beze změn a konají se v sákristii. Žádáme návštěvníky bohoslužeb, aby vzhledem k prostorovému omezení v horní místnosti zaujali svá místa na bohoslužbě včas před jejím začátkem. Bohoslužby v kostele budou od neděle 29. března.

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)
271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
Centrum MANA
produkce: Lenka Němečková, tel.
778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
e-mail: produkce@vrsovickedivadlo.cz
lenka.nemeckova@vrsovickedivadlo.cz
Prodej vstupenek před začátkem představe-
ní na pokladně divadla.

TANČÍCÍ DŮM - CO BYLO O 50 LET DŘÍVE, NEŽ BYL POSTAVEN

Původně stál na rohu Jiráskova náměstí a Rašínova nábřeží jiný dům. A v něm žili lidé, až do 14. února 1945. Zním jen zlomek událostí toho osudného dne, jen jeden příběh. Kdo byli ostatní obyvatelé nevím, ale v horním patře bydlela Milena, s dětmi a manželem. Mladá maminka, které tenkrát bylo 23 let.

Rodiče jí zemřeli když byla ještě malá, vyrůstala u prarodičů. Vdala se hodně mladá. Narodily se jim krátce po sobě čtyři děti a ona měla pocit, že konečně od života dostává jen to nejhezčí, přesto, že byla válka.

Pak přišel 14. únor 1945 a nešťastné bombardování Prahy. Nikdo dodnes nevysvětlil, co se vlastně tehdy stalo a proč část amerických bombardérů nalétla nad Prahu, místo nad Drážďany, je jen spousta dohadů. Pražané americká letadla viděli, ale nikdo nečekal nebezpečí. Lidé stáli na nábřeží a letadlům mávali. Když se konečně rozezněly poplachové sirény, nebylo už moc času na záchranu.

V té době byla Milena doma s dětmi, sama. Mimo nejstaršího syna, toho si vzala na pár dní k sobě na venkov její sestra. Když spustil letecký poplach, Milena věděla, co dělat. Byla to situace, kterou znala, poplach zažila vícekrát - všechno bylo nachystané. Oblékla rychle děti, nechala je zatím v dětském pokoji a sama běžela na druhou stranu bytu do komory pro připravená zavazadla, co brala sebou do protileteckého krytu. V tom okamžiku spadla puma na jejich dům... Roh domu, kde byl dětský pokoj, dostal přímý zásah a zbyly z něho jen trosky.

Milenu, která zůstala v méně poškozené části budovy, záchranáři vyprostili. Děti v dětském

pokoji, dva chlapci a holčička, ještě miminko, neměli nejmenší šanci přežít.

Ani ve snu si nedokážu představit tu hrůzu, co následovala. Ale jestli na někoho platí úsloví - co tě nezabije, to tě posílí - tak na Milenu určitě. Dokázala znovu začít žít. Manželství skončilo rozvodem. Ona se synem, který přežil díky tetě, se odstěhovala z Prahy. Zůstalo jí podlomené zdraví, ale neuvěřitelná životní síla. Po pár letech se znovu vdala a narodil se jí další syn, začala věřit v budoucnost.

Jen když byl na místě vybombardovaného domu postaven nový, Tančící dům, nedokázala se s tím smířit. Z jejího pohledu ta budova nebyla architektonicky zvláštní, moderní. Z pohledu mámy, které na tom místě zemřely děti, to byl výsměch jejich památce. Kdyby tam stálo

cokoliv jiného, nevadilo by to, ale pochopit, že cosi tančí na hrobě těch, co tam zahynuli, to se nedá.

Přesto život pokračuje, staré rány přestávají bolet, i když do nich někdo nasype sůl...

K některým lidem je ale osud nepřívětivý až neuvěřitelně, nespravedlivě.

Pár let po válce se zase Milenin život zdál v pořádku. Práce, rodina, hezký byt.

Pak se ale začalo všechno kazit. Starší syn se odstěhoval, vídala málo jeho i vnučky. Muž onemocněl, ještě poměrně mladý zemřel, zůstala sama.

Nebylo všechno jen špatně. Mladší syn se oženil, narodila se další vnučka a Milena měla konečně nablízku holčičku, kterou mohla opatrovat a rozmazlovat místo té své, co jí osud vzal. To už odcházela do důchodu, jenže odpočívat neuměla. Pracovala dál, dokud jí to doktoři po - myslím třetím - infarktu nezakázali. Pak už jen babičkovala, na plný úvazek. Jenže další neštěstí nebylo daleko - starší syn utrpěl úraz hlavy a skončil v ústavu, bez kontaktu s realitou. Už ho nikdy neviděla. I kdyby si troufla cestovat pár set kilometrů, nesnesla by pohled na bezmocnou bytost, která ji nepozná, neměla sílu takhle přijít o další dítě... Není toho nikdy dost na jednu křehkou starou paní. Mladší syn nedlouho potom také přišel k vážnému úrazu. Po necelém roce po úrazu - v čtyřiceti osmi letech - zemřel.

Přežila i tuhle ránu, i když v tu chvíli si přála odejít za ním. Tíhu světa dokázala nést dál ještě dalších dlouhých 5 let. Během nich se stále víc ozývalo nemocné srdíčko, přesto jí nezdolná životní síla pomohla vyléčit i zlomenou ruku a zůstat soběstačnou.

Před rokem nás opustila, svých 86. narozenin se nedožila. Kdykoliv si na ní vzpomenu, slyším její slova, ze kterých bolí všechn smutek světa:

„Pět dětí jsem přivedla na svět a dneska tu není nikdo, kdo by mi řekl - mami...“

Božena Klingerová, blog idnes.cz

POHLEDNICE Z DOUDLEB NAD ORLICÍ

Slyšeli jste už někdy o Doudlebech a doudlebském zámku? Já jen občas nějakou zmínku a teprve loni na podzim jsem ho se svými přítelkyněmi poprvé navštívila.

A žasla jsem potichu i nahlas, nejen nad jeho krásou vnější i vnitřní, ale i nad tím, jakým způsobem se o něj pečuje. Už na první pohled člověk až povzdychne nad jeho renesančními sgrafity, která prý patří k tak zvanému kobercovému vzoru, i když mně připadal spíš jako vzor krajkový. Představte si, že je nikde jinde na světě neuvídíte. Projdete do čtvercového nádvoří, zase ozdobeného krajkovým sgrafit a tam uprostřed je kašna s tekoucí vodou a všechna zákoutí jsou ozdobena květinami a do toho zní tichá hudba. Pak si jdete prohlédnout vnitřní komnaty a každá z nich je jinak hezká a trochu jinak zařízená dobovým nábytkem od renesance až po 19. století a všechno ladí, koberce, závěsy, obrazy i nábytek. Měli jsme to štěstí, že nás po zámku provázal sám zámecký pán Petr Dujka, jenž je potomek starého šlechtického rodu Bubnů z Litic, který sahá až k slavnému Heřmanovi z Bubna, z konce 16.století, který se na králův příkaz vydal do kraje mouřenínů a tam pomohl lvovi zdolat jiné dvě dravé šelmy, které na něho útočily a ten lev ho pak věrně následoval až do Čech, jak se o tom píše například v básni J. Vrchlického. Rod Bubna-Litic, jak se dnes označuje, zde žil nepřetržitě 420 let až do roku 1948, kdy mu stát celý zámek odebral a členové zdejší šlechtické rodiny pak zažívali velmi pohnuté osudy podobně jako spousta jiných příslušníků šlechty v této zemi. Bylo běžné, že museli zastávat naprosto podřadná zaměstnání a žít v neuvěřitelně skromných poměrech. Bylo však také typické, že většina z nich obstála v těžkém životě se ctí, jak o tom vypráví ve své knize Vzpomínání i maminka pana Dujky paní Eleonora Dujková rozená Bubna-Litic. Zámek se v roce 1993 vrátil zpět do rukou členů tohoto rodu a ti se ho snaží od té doby znovu pozvednout tak, aby jim dělal čest a vyjadřoval tak rodové heslo „Ctíce předky, sebe ctíme“.

Ale nemyslete si, že tu na vás čeká jen prohlídka zámeckých prostor a případně káva v příjemné kavárně u vstupu do zámku. Bylo by škoda si neprohlédnout bývalou sýpku, ve které vzniklo Přírodovědné muzeum, kde si můžete prohlédnout zvířata v jejich přirozeném prostředí, v lese, na poli nebo u rybníka. Všechno je tak dokonalé věrné, že to až vzbuzuje úsměv, stejně jako Babiččin dvoreček, kde jsou živé husy, kozy, koně, poníci, prasátka, tedy všechno, co dřív patřilo k venkovu a co už je pro dnešní děti vlastně malé ZOO. Na opačném prostranství by měl za nějaký čas vzniknout penzión pro svatebčany a možná i pro seniory a také stylová restaurace. Plánů je hodně a peněz není nazbyt. Už dlouho jsem se nesetkala s tak činorodým až nadšeným přístupem ke svěřenému majetku, ačkoli upřímně řečeno, jeden člověk mi na mysli přece jen vytanul, a to náš bratr farář David. Takže přeji hodně zdaru a Božího požehnání do dalšího běhu života jak šlechtickému rodu Bubna-Litic, hlavně panu Petru Dujkovi, tak i všem poctivým a zapáleným lidem kolem nás. Pokoj a dobrou mysl nám všem.

Bohuslava Marková

VZPOMÍNKY NA VRŠOVICKÉ DIVADLO II.

Kdyby mě bylo napadlo podívat se také na druhou stranu do Tylova divadla v Nuslí, které v té době vedla divadelní „esa“, známý komik Karel Šmíd, populární pražský herec Karel Faltys a třetí známý komik Vláďa Marek, byl bych viděl, že ani tito tři veselí chlapi, kteří přece již dovedli udržet smíchumilovné obecenstvo v náladě, že ani ti nesvedou nic, řekne-li si obecenstvo, že do divadla nepůjde. Byl bych uviděl, že v zavedeném již divadle hrají Tylovy „České Amazonky“ a jiné hry před poloprázdným hledištěm.

Kdybych se byl postavil před Jiráskovo divadlo a zahleděl se přes kopeček k Vinohradům na zápas, který se odehrával ve Vinohradské zpěvohře, dříve Pištěkově aréně, byl bych se asi již dále nekoukal a nepřemýšlel, ale rozhodl se krátce: Dolfičko, balíme, tohle pro nás nic není!

Byl bych asi řekl: Ty moje drahá, širá vlasti česká, přijmi mě opět ve svou náruč; slibuji ti, že už nebudu nikdy malomyslný, že už nebudu nikdy hudrovat a že tě už nikdy neopustím! Bohužel, nepodíval jsem se ani dolů do Nuslí, ani nahoru na Vinohrady a „kročeje osudu, vedoucí ke katastrofě, daly se do chodu“. Všecky tyto úvahy pro a proti, všechnu nerozhodnost a nedůvěru překonala nakonec moje touha po Praze a pevná víra, že to v Jiráskově divadle půjde a musí jít, a že takové divadlo, jaké já jsem chtěl dělat, má a bude mít svůj pravý význam právě v pražském předměstí.

Složil jsem pětíměsíční nájem za divadlo a byt předem a podepsal jsem smlouvu.

JIRÁSKOVO DIVADLO VE VRŠOVICÍCH

Tedy po dlouhých letech opět v Praze! Dolfička tu měla čtyři sestry a já maminku a sestru. Již jednou jako mladý herec jsem se pokoušel dobýt Prahy. Nevyšlo mi to. Snad tentokrát budu mít větší štěstí. Většina herců a hereček toužila po pražském angažmá horoucně a bylo správné, že měli tuto ctižádost.

I já jsem toužil po Praze. Neboť sebepoctivější provozování divadla na venkově tenkrát, sebekrásnější a hodnotnější repertoár, který hlásal smělé a pokrokové myšlenky, sebeprůbojnější režijní nápady nebyly nic platny; nikdy nemohly nalézt ohlas, protože se nikdo venkovské divadlo nestaral. Žádný dobrý dramatický autor nezadal sebelepší venkovské divadelní společnosti svou novou hru. Žádného pražského divadelního referenta ani ve snu nenapadlo podívat se na představení třeba jen do Kolína nebo Mladé Boleslavi, ač tam i zpět bylo dobré rychlíkové spojení.

Úřad žádal od ředitele jen přesné plnění hospodářských a policejně pořádkových povinností podle znění koncesní listiny a tím byl veškerý zájem nadřízených orgánů o venkovské divadlo vyčerpán. Nikdo nekontroloval, jaký hrají venkovské divadelní společnosti repertoár a nikoho nezajímalo, jak jej hrají; nikdo nezjišťoval, s jakými potížemi pracují, a došlo-li někde ke katastrofě, odbylo se to mávnutím ruky s pohrdavým rčením „šmíra“. Nikdo nechtěl vidět potíže při vyjednávání „štací“ a při pronajímání divadel a sálů a málokdo ví, jaké rozpory vznikaly někdy zcela zbytečně mezi

VZPOMÍNKY NA VRŠOVICKÉ DIVADLO II.

profesionálním divadlem a ochotníky. Nikdo nezkoumal, jak okresní úřady někdy bezmyšlenkovitě postupovaly proti divadelním společnostem pouze proto, že výklad různých nařízení nebyl dost jasný, a kolik nesnází tím cestovním divadlům způsobily. O tom všem v Praze nikdo nechtěl vědět v kočovném divadelnictví nebyl učiněn sebe-menší pokus o nějakou organizaci.

Tedy s heslem: nebát se a s odvahou a důvěrou do toho, pustil jsem se do budování Jiráskova divadla ve Vršovicích. Namlouval jsem si, že jen malověrní prohrávají, odvážné že nemůže úspěch minout. Stále jsem si opakoval, že člověk, který chce v životě něco dokázat, musí mít vždy dost síly, aby odolal všem protivenstvím, musí míti vytrvalost rvát se se životem a jedině touto houževnatostí může dosáhnout úspěchu. S tímto pevným přesvědčením vstoupil jsem do Jiráskova divadla a zahájil jsem v srpnu 1931 představením hry Abigail Horákové „Libuňský jemnostpán“, kterou jsem sám režíroval.

Bylo mi jasné, že nebudu moci ve Vršovicích z počátku použít týž repertoár, který jsem obehroval na venkově, a že nebudu moci hrát na malé scéně hned Vrchlického, Shakespeara, Moliéra, když mají vršovičtí možnost vidět tyto hry na velkých pražských scénách v dokonalém obsazení a přepychové scénické výpravě. Věděl jsem, že budu muset začít se slušným repertoárem lidovým, abych získal především nejširší vrstvu návštěvníků, pro něž v prvé řadě bylo Jiráskovo divadlo určeno. Bylo malé, přes tři sta sedadel, ale počítal jsem, že bude— li ze dvou třetin denně obsazeno, musím vyjít.

Soubor jsem převedl do Vršovic z venkova celý a sestaven byl takto:

Muži:

A. Kostka

F. Bohuslav

J. Pospíšil

A. Sláma

A. John

M. Bittl

V. Adámek, nově angažovaný od K. Želenského

J. Beyvl, nově angažovaný od K. Želenského

B. Hradil

F. Kostka

J. Pokorný, šéf výpravy a divadelní mistr

A. Kasal, šéf osvětlovač

J. Romanov

Ženy:

A. Kostková

V. Bohuslavová

Zd. Pospíšilová

M. Slámová

R. Všelichová

A. Maškovská

K. Přeučilová

F. Fořtová

M. Kluchová

M. Mottlová

Josef Burda, Aby se nezapomnělo, Praha 1958

RADA STARŠÍCH

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně

David Frýdl (1974) – farář

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Miroslava Pražáková (1942)

Helena Zezulková (1954)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 27. 2. 2015

Jednání RS bylo zahájeno společným zpěvem písně č. 156 a modlitbami členů RS.

Zasedání RS navštívil bratr Jan Hlavsa z NO Praha-Spořilov s pozváním na oslavu výročí sboru na Spořilově dne 20. 6. 2015 od 16 hod. Bratr Hlavsa požádal naší NO o dar na výstavbu zvonice spořilovského sboru. RS po projednání žádosti odsouhlasila dar NO Spořilov ve výši 20.000 Kč.

RS stanovila, aby byl do výročního shromáždění NO dne 22. 3. 2015 připraven statut Desátkového výboru. RS žádá věřící NO, kteří do fondu přispívají, aby vypracovali své písemné návrhy fungování tohoto fondu. Konečný návrh pak bude předložen k odsouhlasení výročnímu shromáždění NO.

K. Kopčilová informovala o pořízení brýlí z Desátkového fondu sestře E. U. v ceně 2.790 Kč. Dále navrhla jednorázový příspěvek z tohoto fondu sestře A. P. ve výši 3.000 Kč. D. Frýdl navrhl jednorázový příspěvek sestře M. M. ve výši 5.000 Kč a pravidelný měsíční příspěvek sestře A. K. ve výši 500 Kč. Všechny návrhy RS schválila.

D. Frýdl informoval RS o obdržení grantu ve výši 80.000 Kč od Magistrátu hl. města Prahy k 600. výročí upálení M. Jana Husa na kulturní akce pořádané v Husově sboru: 1) divadelní představení Jan Hus od J. K. Týla, 2) divadelní představení Návrat mladého prince, 3) divadelní představení Hus až do konce od Miloše Štědrone (uvedení dne 3. 6. 2015 v Divadle MANA a 5. 7. na Staroměstském náměstí v 19:30).

RS souhlasí se zakoupením licencí PC softwaru Microsoft Office od Nadace Techsoup v ceně cca 700 Kč / jednu licenci. Softwarem budou vybaveny počítače v Husově sboru.

Bratr O. Nováček předal RS ustanovující dekret kazatele v NO Praha-Vršovice s účinností od 1. 3. 2015.

RS souhlasila s pronájmem horní místnosti Husova sboru organizaci YWCA za účelem setkávání a cvičení seniorů ve dnech: st 17:00-18:00 hod, a čt 14:30-17:00 hod. RS souhlasila s barterovým umístěním reklamního nosiče firmy InsiderMedia, s.r.o. s přehledem kulturních pořadů v Praze uvnitř divadla MANA. RS stanovila datum výroční shromáždění NO na 22. 3. 2015 od 9:00 do 12:00.

Ze zápisu z jednání Rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění zápisu je k dispozici členům sboru ve farní kanceláři.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovických. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husovsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.